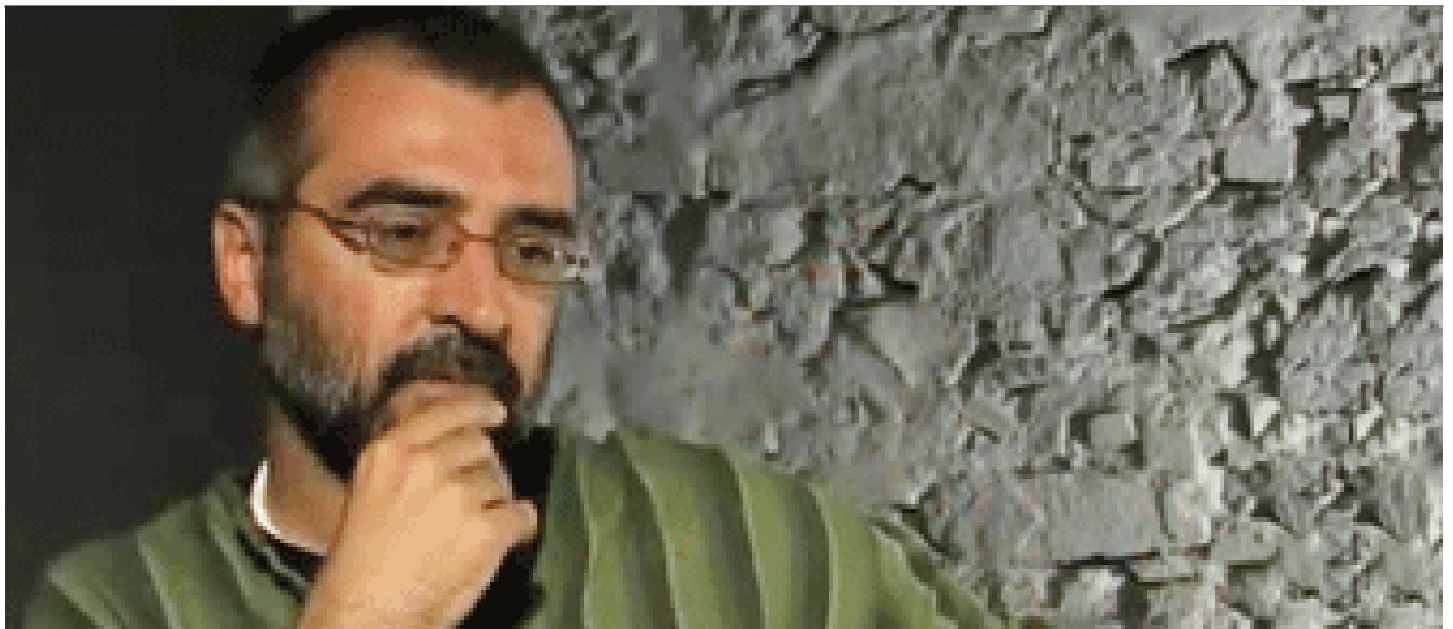

“Jo el que faig és dir: aquí hi ha un frau. Aquí hi ha uns canvis. Es canvia això per allò”

Autor: Albert Calls

Data de publicació: 25-10-2012

Albert Calls entrevista en Jordi Bilbeny

Què seria necessari per acabar de demostrar definitivament la seva tesi que Cristòfor Colom era català?

Re. Ho tenim tot. Tot el que científicament cal tenir per provar uns fets, ho tenim. El que passa és que aquí, tristament, el debat determinant no és si en Colom era català o no, sinó qui ho diu. Això no ho pot dir un escriptor o investigador qualsevol. Ho ha de sentenciar l'Acadèmia. Però resulta que l'Acadèmia és l'àmbit que ha menystingut, escarnit i vetat el tema durant tot el segle XX. Som davant d'un jutge i part: però de la part contrària. Vist això, doncs, potser caldria una decisió política.

Més polèmica ha suscitat, però, la defensa que Cervantes podia haver estat català. A grans trets, sota quins punts se sustenta aquesta tesi?

Primer, ningú no sap on va néixer Cervantes. I quan ell diu d'on és, tant diu de Madrid, de Granada o de València. Finalment es va trobar un document a Alcalà d'Henares que deia que era fill d'aquesta ciutat, però el document no diu Cervantes sinó Carbantes i el nom Miguel hi està afegit al marge amb una lletra diferent. A més a més, les dades biogràfiques no coincideixen. El Cervantes oficial és fill d'un metge de poble que només té tres llibres i que té una filla analfabeta. En canvi, el Cervantes que es desprèn dels seus escrits i de força documents lliga a la perfecció amb els Servent de Xixona, on també hi ha un membre que ha excel·lit en les artes i que es diu Joan Miquel. Jo postulo que és aquest l'autèntic Cervantes.

La maquinària censora, segons vostè explica, també va passar per obres com La Celestina i El Lazarillo de Tormes, d'autoria catalana...

Sí. Aquí el més important a tenir en compte és la censura d'estat. Hem de tenir ben clar que ningú podia publicar re -i quan dic re vull dir re de re- sense que tingués una llicència reial i sense que ho supervisés i ho arreglés un censor de la corona. Al segle XVI ja hi ha queixes que els llibres catalans són sistemàticament traduïts al castellà, amb el nom de l'autor canviat. Jo, a més a més, explico que hi ha una deslocalització. Es treuen els fets de les terres catalanes i se situen també a Castella, però llavors, és clar, s'hi deixen coses com ports, edificis, lleis, monedes, menjars, paisatges, costums, paraules intraduïbles o mal traduïdes. Canviaven els noms de les ciutats, però se'ls escapaven les minúcies. I gràcies a tot això, ara podem reubicar les obres i reconsiderar-ne l'autoria i la llengua original.

Cap a on ha dirigit els seus treballs més recents?

He anat diversificant els estudis. El que veia que passava amb la nostra història a Catalunya i Amèrica, ara vaig veient que també ha passat a Itàlia, on més de tres segles de contactes directes, quasi no ha deixat rastre de catalans. Parlar d'Itàlia sense tenir-hi en compte el paper dels catalans, és com parlar de la monarquia sense parlar dels reis. És impossible que, de cop i volta, els catalans deixessin de crear, de construir, de pintar, d'escriure grans obres literàries, d'inventar, de teoritzar. Veiem, de cop i volta que la Nació més gran i potent de l'Europa del moment es fon en el no-res. Ara miro de localitzar els catalans esborrats a Itàlia.

Ha rebut persecució per les seves tesis? Sent ara un major reconeixement del seu treball que fa uns anys?

Bé, persecució en si, no. O no ben bé. Sí que, en un moment donat el director de la meva tesi doctoral va rebre pressions i em va dir que no podia continuar dirigint-me-la. Els esforços que vaig fer per aconseguir un tutor en els darrers cinc anys, van ser inútils. Algunes revistes no volen ni sentir a parlar del que faig. No hi ha manera de poder publicar amb una certa normalitat. Però jo tampoc no en diria persecució. D'insults i escarnis també n'hi ha, i igualment en certs ambients se'm fa el buit, però no em sento perseguit, com quan es perseguia algú als segles XVI i XVII o quan els espanyols perseguïen intel·lectuals després del 39.

Per què aquesta manipulació de la història tan exagerada envers tot el que és català?

No ho sé. Jo el que faig és dir: aquí hi ha un frau. Aquí hi ha uns canvis. Es canvia això per allò. A aquest personatge se li diu així i es deia aixà. Això passava en aquests territoris i no en aquells. Caldria un estudi profund sobre les mentalitats polítiques i d'estat. Evidentment que hi ha una qüestió política. Si Castella vol dirigir els destins del nou estat que s'estava creant al segle XVI, els cal impressionar: els cal una història imperial. Però, ves per on: la història imperial la tenim nosaltres. Llavors, s'agafa la nostra història i se l'atribueixen ells i llestos. Però, per què? Això més que un investigador, crec que ho hauria de dir un psicòleg o un psiquiatre, que tracten temes de la ment.

Haurà rebut crítiques com que segons vostè tothom és català. Com se les agafa?

Sí, tothom hi fot cullerada. Tothom se'n carda. Però aquí el que té pes no són les riotes, les befes o els insults, sinó els documents. Jo no faig tothom català. Hitler, per exemple, no ho era. Jo, més que fer català a algú, recupero -aquesta és la paraula- aquells catalans que han deixat prou rastre documental per resseguir-los dessota de l'intent premeditat i calculat d'esborrar-los de la faç de la terra. Si no hi haguessin rastres, jo no trobaria dades.

On podem trobar notícia dels seus treballs, a banda dels llibres i els documentals que s'han fet basats en la seva feina?

Bàsicament al meu web (jordibilbeny.com), tot i que no hi tinc gaire cosa, i al web de l'Institut Nova Història (www.inh.cat), on a més d'alguns treballs meus, s'hi pot trobar articles d'altres investigadors que fan recerca en la mateixa línia que la meva.

Albert Calls

Font: <http://goo.gl/266jn>